

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2023.

«ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ»

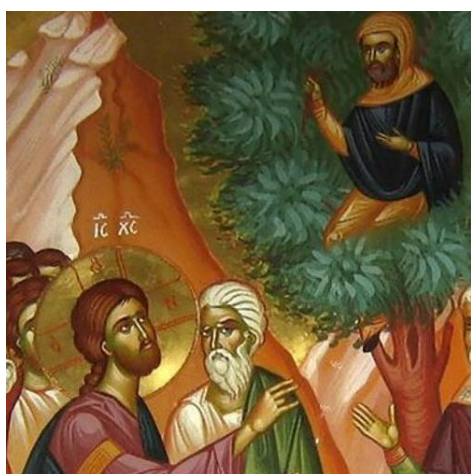
*Τιμοθέου αποστόλου, Αναστασίου οσιο-
μάρτυρος του Πέρσου, Βησσαρίωνος οσίου
του νέου*

έτος 16^ο Τεύχος 686

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ.19,1-10)

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη- θεολόγου

« Και εισελθών διήρχετο την Ιεριχώ. Και ιδού ανήρ ονόματι καλούμενος Ζακχαίος, και αυτός ην αρχιτελώνης και ούτος ην πλούσιος..»(Λουκ.19,2-2)

Η ιστορία του αρχιτελώνη Ζακχαίου, που μας διηγήθηκε σήμερα ο Ευαγγελιστής Λουκάς, είναι από τις πλέον γνωστές και συνάμα διδακτικές διηγήσεις της Αγίας Γραφής. Είναι η ιστορία της μεταστροφής και σωτηρίας του Ζακχαίου, αλλά και η πλέον χαρακτηριστική του τρόπου, με τον οποίο ο Χριστός, ως Θεάνθρωπος, αντιμετωπίζει τον άνθρωπο με γνώμονα τη σωτηρία του.

Ο Ζακχαίος ζει στην Ιεριχώ, την πόλη με τη ζωηρή εμπορική κίνηση και είχε διοριστεί από τη Ρώμη ως αρχιτελώνης, για να εισπράττει τους φόρους από τους πολίτες και να τους αποδίδει στους Ρωμαίους κατακτητές. Ήταν εύπορος, λόγω επαγγέλματος και τα πιο πολλά οικονομικά οφέλη τα είχε αποκομίσει σε βάρος πολλών συμπατριωτών του, τους οποίους είχε αδικήσει χρεώνοντάς τους περισσότερους φόρους. Ήταν, λοιπόν, ο Ζακχαίος με το όνομα, όπως θα λέγαμε σήμερα.

Φαίνεται, όμως, πως η διαφθορά δεν τον είχε καταβάλλει ολοκληρωτικά. Υπήρχαν στην ψυχή του δυνάμεις αυτοελέγχου, γι'αυτό κι εκείνη την ημέρα, που ο Χριστός «εισελθών διήρχετο την Ιεριχώ», περνούσε μέσα από την Ιεριχώ

κατευθυνόμενος στα Ιεροσόλυμα για το τελευταίο Πάσχα της επίγειας ζωής Του, εκείνη την ημέρα ο Ζακχαίος ξάφνιασε τους συμπολίτες του με τη συμπεριφορά του. Φέρθηκε παράξενα και ακατανόητα κατ'αυτούς. Βγήκε στο δρόμο ωθούμενος από κάποια εσωτερική δύναμη και **«εζήτει ιδείν τον Ιησούν»!**(Λουκ.19,3). Έκανε τα πάντα για να αντικρίσει, να συναντήσει τον Κύριο Ιησού Χριστό, αδιαφορώντας για τα απαξιωτικά σχόλια των ανθρώπων. Αλλά ο όχλος τον εμπόδιζε, ήταν **«και ουκ ηδύνατο από του όχλου ότι τη ηλικία μικρός ην»**(Λουκ.19,3) κοντόσωμος. Σηκωνόταν στις μύτες των ποδιών του για να δει τον Ιησού, αλλά μάταια. Τότε σκέφτεται μια άλλη λύση, **«προδραμών έμπροσθεν»**, έκοψε δρόμο και βγήκε μπροστά στη λεωφόρο απ'όπου **«δί'εκείνης ήμελλε διέρχεσθαι»** ο Χριστός. Στο πρόσωπο του Χριστού είδε την ελπίδα της εξιλέωσης και της έμπρακτης μετάνοιας. Τρέχοντας στη λεωφόρο πάλι το πλήθος του έκοβε τη θέα και τότε μέσα στην αγωνία του είδε τη συκαμιά(συκομουριά) και χωρίς δισταγμό, παρά τα ειρωνικά σχόλια του πλήθους, ανέβηκε επάνω **«και προδραμών έμπροσθεν, ανέβει επί συκομορέαν, ίνα ίδη αυτόν»!**(Λουκ.19,4).

Ο Κύριος διαβλέποντας τη διάθεση της ψυχής του, τον καλεί κοντά Του **«Ζακχαίε σπεύσας καταβηθι, σήμερα εν τω οίκω σου δει με μείναι».**(Λουκ.19,5) Του ανακοίνωσε ότι θα τον επισκεφθεί και θα μείνει στο σπίτι του. Βέβαια όλοι οι υπόλοιποι **«πάντες»** αντέδρασαν με μουρμούρες δυσαρέσκειας **«διεγόγγυζον»**. Είναι ακατανόητο, απαράδεκτο και εξωφρενικό! Έλεγαν **«παρά αμαρτωλώ ανδρί εισήλθε καταλύσαι»!** Ο Ζακχαίος όμως τώρα που βρήκε τον Κύριο στάθηκε ταπεινά μπροστά Του και του είπε: Κύριε προσφέρω τη μισή περιουσία μου ελεημοσύνη στους φτωχούς **«και ει τινός τι εσυκοφάντησα, αποδίδωμι τετραπλούν»!** Σε όσους τυχόν με ψεύτικες αναφορές χρέωσα πρόσθετο φόρο, τώρα θα τον επιστρέψω τετραπλάσιο!

Ο Κύριος επιβραβεύοντας τον ηρωισμό, τη μετάνοια και την ειλικρινή μεταστροφή του και αποστομώνοντας τον όχλο του είπε: **«Σήμερα σωτηρία τω οίκω τούτω εγένετο».**

Αλήθεια, τον άξιζε ο Ζακχαίος το δημόσιο έπαινο, την πανηγυρική επιβεβαίωση της σωτηρίας; Η απάντηση είναι σίγουρα «ναι», γιατί αγωνίστηκε και νίκησε τις αναστολές του, που προξενεί **« η γνώμη του κόσμου»**. Ήθελε να συναντήσει το Θεό κι έκανε τα πάντα γι' αυτή τη συνάντηση. Άφησε να ακουστεί βαθιά μέσα του η φωνή της συνείδησης, που προτρέπει τον άνθρωπο προς το Θεό. Άφησε το τελώνιό του, βγήκε στους δρόμους, ανέβηκε στη συκαμιά, απέβαλε την αυτάρκειά του και το σπουδαιότερο υπερνίκησε τη γνώμη, τα σχόλια, τη στάση του κοινωνικού του περίγυρου, ο οποίος συχνά και για πολλούς ανθρώπους γίνεται αξεπέραστος φραγμός, που τους εμποδίζει να πλησιάσουν το Χριστό.

Και σήμερα, δυστυχώς, αυτή «η γνώμη» του κόσμου ταλαιπωρεί χιλιάδες ανθρώπους όλων των ηλικιών. «Τι θα πει ο κόσμος; Ποια γνώμη θα σχηματίσουν για μένα; Μήπως με παρεξηγήσουν; Γιατί να δώσω δικαιώματα; Μήπως με κατηγορήσουν»; Κι αν κάποιος μυστικός πόθος σκιρτήσει μέσα στην καρδιά μας, αν κάποια επίμονη επιθυμία ξυπνήσει για υπαρξιακή ώθηση προς το Χριστό και την Εκκλησία Του, προς το εξομολογητήριο, προς τη Θεία Ευχαριστία, τότε θα θυσιάσουμε τα ιδανικά αυτά, δηλαδή την αιώνια ζωή, τη συνάντηση με το Χριστό με την ιδέα «τι θα πει ο κόσμος»; Ο Ζακχαίος παράβλεψε την κατακραυγή του κόσμου και βρήκε το Χριστό, ας ακολουθήσουμε το παράδειγμά του.

Η αντιμετώπιση του Ζακχαίου από το Χριστό μας δίνει την ευκαιρία να σταθούμε περισσότερο σε τρία σημαντικά σημεία της ιστορίας:

1) Το πρώτο σημείο σχετίζεται με τη στάση του Ιησού έναντι της αμαρτίας, ως πνευματικής ασθένειας. Ο αμαρτωλός αντιμετωπίζεται ως ασθενής, προς τον οποίο οφείλεται αγάπη και ηθική ενίσχυση, για να ξεπεράσει την ασθένεια. Ο ίδιος ο Χριστός έδωσε πολλές φορές το στίγμα Του για τους αμαρτωλούς. **«Δεν ήλθα να καλέσω τους δικαίους, αλλά τους αμαρτωλούς σε μετάνοια»**. Άρα ο Κύριος και η Εκκλησία μας διδάσκουν την απέχθεια προς την αμαρτία και την αγάπη προς τον αμαρτωλό. Στην ίδια λογική ο όσιος Ισαάκ ο Σύρος συμβουλεύει όλους όσους είναι έτοιμοι να επιτεθούν και να επιτιμήσουν τον αμαρτωλό: **«Μη μισήσεις τον αμαρτωλό, γιατί όλοι είμαστε υπεύθυνοι. Να μισείς τις αμαρτίες του και να προσεύχεσαι γι' αυτόν, για να μοιάσεις στο Χριστό, ο οποίος δεν αγανακτούσε κατά των αμαρτωλών, αλλά προσεύχονταν γι' αυτούς»**.

2) Το δεύτερο σημείο είναι η περίπτωση εκείνη κατά την οποία η αμαρτία γίνεται αφορμή μετάνοιας και σωτηρίας, όπως στην περίπτωση του Ζακχαίου. Ο Ζακχαίος είχε εκτραπεί τόσο πολύ από το θέλημα του Θεού, ώστε μπούχτισε από την αμαρτωλή ζωή του και αναζήτησε μόνος του το δρόμο της μετάνοιας και της μεταστροφής. Κάπου διάβασα τι είπε ένας γέροντας της μονής Σίμωνος Πέτρας, ονόματι Αιμιλιανός, σε κάποιον που πήγε να εξομολογηθεί: «Λέγε παιδί μου τι έχεις»; Αυτός ήταν σοβαρός και ευσεβής, εξομολογείτο συχνά και δεν είχε τίποτα να του πει: «Πάτερ δεν έχω τίποτα να σου πω»! Τι έπρεπε να κάνει ο πνευματικός; Να χαρεί; Ξέρετε τι του είπε: «Πήγαινε σε παρακαλώ να αμαρτήσεις κι έπειτα έλα να μου εξομολογηθείς την αμαρτία σου»! Ο γέροντας εννοούσε πως πολύ περισσότερο η αμαρτία μας οδηγεί στον παράδεισο, επειδή μας ωθεί στη μετάνοια. Οι αρετές μας κάνουν να μη νιώθουμε ότι είμαστε αμαρτωλοί, ενώ κανένας δεν είναι αναμάρτητος παρά μόνο ο Κύριος.

3) Η συνάντηση του Ζακχαίου με τον Χριστό είχε ένα θαυμαστό αποτέλεσμα, τη μετάνοια και την πλήρη μεταστροφή του αρχιτελώνη. Η συνάντηση και η σύνδεσή μας με τον Ιησού Χριστό και την Εκκλησία Του είναι γνήσια και αυθεντική στο χρόνο, όταν οδηγεί σε πραγματική μετάνοια και όχι στη μετάνοια που εξαντλείται σε μια εντελώς τυπική εξομολόγηση. Όταν η μετάνοια επιφέρει μέσα μας και στη συμπεριφορά μας μια πραγματική αλλαγή, αλλαγή στις σχέσεις μας με το Θεό και με τους συνανθρώπους μας, τότε σίγουρα έρχεται η ανακαίνιση του όλου ανθρώπου, που αποτελεί απόδειξη πως η γνωριμία μας και η σχέση μας με το Χριστό είναι ειλικρινής, γνήσια και αυθεντική.

Η συνάντησή μας με το Χριστό δεν είναι αυτονόητη, επειδή βαπτισθήκαμε και αποκτήσαμε τη χριστιανική ιδιότητα. Είναι στόχος ζωής, που για να τον πραγματοποιήσουμε χρειάζεται ισόβιος πνευματικός αγώνας, για να επιτύχουμε κάποιο βαθμό συνάντησης και πάντα θα υπάρχει περιθώριο επέκτασης αυτής της συνάντησης, ίσως μάλιστα και να μην καταφέρουμε να συναντήσουμε επαρκώς τον Κύριο στη ζωή μας, είναι κάτι που οι πατέρες της Εκκλησίας ονόμασαν: «**ατέλεστον τελειότητα**». Εμείς θα αγωνιστούμε, έστω και για την «**ατέλεστον**» συνάντηση, αλλά η προσέγγισής μας με το Θεό είναι θεμελιώδης σκοπός της χριστιανικής ζωής. «**Εγγίσατε τω Θεώ και εγγιεί υμίν**».(Ιακ.4,8).

Η συνάντηση του Ζακχαίου με τον Ιησού Χριστό είχε, όπως είπαμε ένα θαυμαστό αποτέλεσμα, τη μετάνοια και τη μεταστροφή του αρχιτελώνη. Αυτό αποδεικνύουν τα λόγια του Ζακχαίου με τα οποία δημοσίως ομολογεί τα λάθη του και εξαγγέλλει την επανόρθωσή τους. Η δική μας συνάντηση με τον Ιησού και την εκκλησία Του, τότε είναι γνήσια και ανθεκτική στο χρόνο και στους διαφόρους πειρασμούς, όταν οδηγεί στη μετάνοια, όταν επιφέρει μέσα μας και στη συμπεριφορά μας μια πραγματική αλλαγή. Αλλαγή στις πεποιθήσεις μας, αλλαγή στη νοοτροπία μας, αλλαγή στις σχέσεις μας με το Θεό και τους συνανθρώπους μας, αλλαγή σε κάθε πλευρά της ζωής μας.

Αυτό σημαίνει αναγέννηση, ανακαίνιση του όλου ανθρώπου κάτω από την πνοή και την ενέργεια της Θείας Χάριτος. Και αυτή η ανακαίνιση είναι τρανή απόδειξη ότι η γνωριμία και η σχέση μας με το Χριστό είναι ειλικρινής και γνήσια. Η συνάντησή μας με το Θεό δεν είναι κάτι δεδομένο και αυτονόητο λόγω της χριστιανικής μας ιδιότητας. Αποτελεί το σκοπό της ζωής μας, κάτι που για να το πραγματοποιήσουμε χρειάζεται ισόβιος αγώνας.

Ο Αρχιτελώνης πέτυχε τον ενδόμυχο στόχο του, να συναντήσει τον Κύριο, μήπως η πορεία του Ζακχαίου είναι καιρός να μας εμπνεύσει και να γίνει και δική μας πορεία; «**Εγγίσατε τω Θεώ και εγγιεί υμίν**» (Ιακ.4,8) **ΑΜΗΝ**.